

[Aksel Larsen.]

Jeg finder det nu som tidligere ganske urimeligt, at man her ved en lovgivning fastsætter et højere afregningstal til producenterne i landbruget end det, de samme producenter har erklæret var en tilfredsstillende pris for de produkter, de sælger til England. Jeg finder det ganske urimeligt, at den danske stat skal tage penge ud af skatteydernes lomme for at sikre, at landbruget får større betaling for de produkter, det sælger til danske forbrugere, end for dem, det sælger til Englænderne. Jeg begriber ikke, hvorfor i alverden Englænderne skal have vort smør og vort flæsk, vore landbrugsprodukter i det hele taget, billigere, end det danske samfund selv skal have dem, og jeg begriber naturligvis slet ikke, hvorfor man ikke overfor England har fastholdt kravet om at få priser, der ligger på højde med de priser, der opnås i tredieland. Når regeringen og når landbrugets egne forhandlere selv har sagt, at de er vældig tilfredse med englandsprisen, må man også være tilfreds med at få et afregningstal for den del af produktionen, der afsættes på hjemmemarkedet, som svarer til englandsprisen, og derfor vil jeg nu som i fjor udtale mit partis utilfredshed med bestemmelsen i lovforslagets § 3, der taler om en gennemsnitseksporthpris.

Både det ærede medlem hr. Aksel Møller og det ærede medlem hr. Aage Fogh var så kede af det på de betrængte skatteyders vegne, og det er jo glædeligt, at man er nået så vidt — efter at man i et halvt års tid har æreskældt os kommunister, fordi vi forlangte skatterne sat ned —, at man nu selv kommer og siger, at man synes, det er på tide, skatterne bliver sat ned. De to ærede medlemmer er så kede af det på de betrængte skatteyders vegne, men hvis vi i stedet for gennemsnitsprisen skrev englandsprisen, så sparede staten jo et meget betydeligt beløb, der kunde komme skatteyderne til gode.

Når de ærede medlemmer dog har villet gå ind på dette spørgsmål, som f. eks. det ærede medlem hr. Aage Fogh og det ærede medlem hr. Erik Eriksen, havde jeg dog håbet, at de i det mindste ville komme med noget, der lignede et argument for, at man skal yde dette store statstilskud. Det fik vi ikke. Ja, vi fik noget fra det ærede medlem hr. Aage Fogh, der skulle ligne et argument: han henviste til den dårlige høst i fjor. Ja, den skal vi vel leve højt på i de kommende hundrede år. Det ærede medlem hr. Aage Fogh sagde selv, at høsten i år var over $\frac{3}{4}$ milliard mere værd end høsten

i fjor. Mon det ikke skulle være i stand til at udligne den manko, der har været? Mon det virkelig er nødvendigt, at man stadig yder et tilskud i den form, hvorunder det her ydes, ved at man siger, at staten skal betale differencen mellem hjemmemarkedsprisen og gennemsnitseksporthprisen, i stedet for i det mindste at holde sig til den englandspris, landbrugets egne forhandlere har sagt de er tilfredse med.

Jeg kan i hvert fald med god samvittighed sige, at jeg nu har givet bolden op. Om der bliver spillet videre med den, ved jeg ikke, jeg tvivler på det. Jeg tvivler på, at mine bemærkninger vil have nogen virkning på de ærede medlemmer og på de partier, som for enhver pris vil bruge statskassens penge på den måde, som tilfældet er, og som — det ved jeg af erfaring — ikke føler trang til at undersøge, hvad der ville være den rimelige pris, og så indrette lovgivningen derefter.

Hvad lovforslaget iøvrigt angår, vil jeg finde det rimeligt, om man gjorde den fejl god igen, man begik i fjor, da man tog smørret ud af loven. Jeg røber ikke nogen hemmelighed, når jeg siger, at de fleste steder her i landet er der ikke nogen vanskelighed ved at få smør for sine margarinemærker. Jeg ved ikke, hvor meget smørmærker koster på den sorte børs nu, men jeg kan ikke tænke mig, at de koster ret meget, for de fleste steder er det som sagt meget let at få sine margarinemærker byttet med smørmærker, af den simple grund, at smørret er så dyrt, at folk ikke har råd til at købe det, men køber margarine for deres smørmærker. Gavnligt for folkesundheden er det jo ikke, og det er en udvikling, der er kommet i skred, efter at man i fjor satte smørprisen i vejret. Jeg synes, man i lovforslagets § 1 skal indføje et par ord om, at denne lov også gælder for smørret.

Jeg kan tilslutte mig de ærede medlemmer, der har fremsat bemærkninger om, at man skulle holde op med den statslig beordrede forfalskning af mælken, men jeg henstiller samtidig, at man benytter behandlingen af dette lovforslag til at foretage en undersøgelse af et spørgsmål, der har været diskuteret en del i pressen, nemlig spørgsmålet om, hvorvidt der er, om jeg så må sige, fusk med mælken og smørret på mejerierne.

Ifølge den officielle statistik kunne det se ud, som om der går langt mere mælk end normalt til at fremstille et kilo smør, og da mejerierne for konsummælk får tilskud i forhold til det smør, der kunne være blevet af mælken, er der altså visse ting, der tyder på